

Succeservaring

Donderdagmiddag

Het zonlicht valt gefilterd door de bomen het klaslokaal in. Je hoort de wind zachtjes door de bladeren spelen. Leerlingen van groep acht zijn bezig met projectwerk. Geroezemoes vult de ruimte. De ontwerpers van de gezelschapsspelen zijn druk de opzet en de spelregels aan het vaststellen. De schilders van de posters halen de kwasten, de verfpotten en de ontwerpen te voorschijn. De bouwers van de papieren flatconstructie, zetten de module derde verdieping vast. De boetseerders sleuren de kleiketel van onder de kast en maken hun kleilappen nat. De timmerafdeling haalt de klassieke figuurzagen door het triplex.....

Vooraan in de klas in de zon bij het raam zit Aniek * aan haar tafel. Vorige week is ze begonnen aan een werkstuk over autisme. Haar woordspin- blad ligt voor haar op tafel. In het midden van het blad heeft ze een cirkel getekend en daarin heeft ze geschreven: "Wat is er bij mij anders dan bij andere kinderen?". Vol aandacht trekt ze vanuit de cirkel lijnen naar opzij. Aan het eind van die lijnen komen straks de sleutelwoorden voor haar verhaal. Ze legt het potlood neer en pakt haar pen. Haar ogen zijn gericht op haar tafelblad en ik zie haar zoeken. Ik zie haar denken...en denken....en denken. Ze laat haar ogen over haar lijf gaan haar hoofd nog dieper gebogen.

In de roezerige klas een enorme concentratie, een geweldige

zoekactie. Een diepe ademhaling, haar ogen glijden over het tafelblad, een diepe zucht, fronsende wenkbrauwen, een nog verder voorover gebogen houding.

Ik begin mijn ronde, zoals altijd, bij haar rij: Ik zet mijn krukje bij haar tafel en ga zitten.

"Enne,..... hoe gaat het?"

Haar hoofd komt omhoog en haar ogen kijken me aan.

"Het lukt niet zo."

"Hoe dat zo?"

"Ik ben al en tijd aan het nadenken wat bij mij anders is dan bij andere kinderen. Ik kan er niet op komen". Haar ogen zakken wat weg.

"Ik heb gezien dat je ingespannen aan het denken was. Ik zag het aan je gezicht en aan je ingespannen houding".Ik doe haar houding na."Ik kon supergoed zien dat je hard nadacht"

Er verschijnt een dunne glimlach rond haar mond.

"Mag ik je een tip geven?"

"Mmmm".

"Je weet ik dat naar school ga om mensen nog beter te kunnen helpen. En ik heb daar van mijn juf, Anneke, een handige denkmanier geleerd. Ik heb hem geprobeerd en ik merkte dat het mij hielp. Wil ik jou vertellen hoe die manier gaat?"

"Mmmm".

Ze gaat rechtop zitten en kijkt me vol verwachting aan.

"Anneke zegt dat je dan je pen onder je onderlip moet zetten".

Ik zet mijn pen onder mijn onderlip

Aniek volgt mijn actie met haar ogen..

"En dan laat je je ogen langs het plafond gaan".

Ik laat mijn ogen langs het plafond glijden.

Aniek volgt met haar ogen mijn oogbewegingen nauwkeurig.

"En dan zeg je zachtjes tegen jezelf:" Ik ben benieuwd wat er bij mij anders is dan bij andere kinderen. Soms werkt het niet meteen....., dat kan wel eens..... Dan laat je je ogen nog eens langs het plafond gaan en dan stel je je vraag nog een keer: "Ik ben benieuwd wat er bij mij anders is dan bij andere kinderen" En op een of andere manier, hoe precies weet ik ook niet, schieten er dan ideeën in je hoofd. Bij mij werkte het prima. Zou jij deze manier willen proberen?".

"Mmmmmmm".

Ze pakt haar pen en zet hem onder haar onderlip.

Ze legt haar hoofd in de nek en tuurt ingespannen naar de grijze plafondplaten en dan fluistert ze:

"Ik ben benieuwd wat er bij mij anders is dan bij andere kinderen"

"Het helpt als je je ogen een reis laat maken langs héél het plafond".

Trouwhartig volgt ze mijn suggestie. Er verloopt wat tijd in het roezige lokaal.

Ik zie verandering in haar ogen, meer focus, ze haar ogen zakken, ze kijkt me aan:

"Ik kan niet zo goed vrienden maken".

Ze pakt de dop van haar pen en zet heel nauwgezet de hele zin op een van de stralen van haar woordspin.

Dan doet ze de dop weer op de pen, zet de pen onder haar onderlip en richt haar ogen op het plafond: " Ik ben benieuwd wat

er bij mij nog meer anders is dan bij andere kinderen"

Na een tijdje: "Ik kan maar één ding tegelijk doen."

Ze zet heel overtuigd haar zin op de volgende lijn.

"Dat is een handige manier, zo kan ik veel beter denken".

"Ok, dan ga ik nu verder bij de anderen kijken".

Vrijdagmorgen

Aniek is met Wilma * aan de beurt om de dagopening te verzorgen. Dat is een heel ritueel. De kinderen die de beurt hebben kiezen uit een bundel gedichten die door basisschoolkinderen zijn geschreven, een gedicht. Ze verdelen de leesbeurten en presenteren het gedicht. Na de presentatie stellen ze drie controlevragen aan het publiek. Dan worden er drie vragen van het publiek beantwoord. Als slot geeft het publiek drie complimenten en een aandachtspunt voor de volgende keer. Aniek en Wilma doen hun werk.

Bas *, zo'n snelle sportfanaat die zich nogal eens ergert aan Aniek, vraagt:

"Aniek, waarom hebben jullie dit gedicht uitgekozen?"

Aniek zet haar vinger onder haar onderlip. In de groep heerst afwachtende rust.

Aniek laat haar ogen langs het plafond glijden. Het is iedereen duidelijk: hier wordt gewerkt.

De ogen van Aniek zoeken contact met Bas: "Ik kan geen antwoord vinden". "Ok".

Tijdens de complimentenronde geeft Wilma Bas de beurt: "Ik heb een compliment voor Aniek. Aniek ik kon heel duidelijk zien dat je

goed nadacht over het antwoord op mijn vraag.

Anders kon ik dat niet goed zien. Nu wel! Dat vind ik berengood!".

Applaus van alle kinderen in het publiek en twee presentatoren die elkaar genietend toelachen.

Succeservaring.

Annemiek Minster

* namen zijn om privacyredenen gewijzigd